

Radicale vernieuwing zorg

Ondersteund door

Versa Vice

Geplaatst op 13 december 2018

Sander begon zijn blog met: “Wat een takke-eind. ‘All the way’ van zuidelijke Breda (‘t Kielegat) naar het Oosten: Varsseveld. Maar ja, je mede coördinator / projectleider / stafneus Radicale Vernieuwing Verpleeghuiszorg: van regels naar relaties, Daphne, had een kort daarvoor dezelfde reis gemaakt richting het Zuiden. En ik had ervaren dat haar aanwezigheid veel meerwaarde had. De verwondering, de vragen, de vreemde ogen die dwingen. En nu was het mijn beurt. Als ik die aan mezelf opgelegde verwachtingen maar in kon lossen”.

Ik, Daphne, wil jou nu graag meenemen in mijn ervaring over zijn aanwezigheid en onze rol als ‘partner in crime’ en wat die rol voor mij voor meerwaarde heeft.

Een Claimsessie

Ja, wat moet je daarvan verwachten? Wie nodig ik daarbij uit? En hoe kan ik mensen uitnodigen als ik er zelf nog niet veel over weet? Maar uiteindelijk enthousiaste mensen bij elkaar gekregen, medewerkers, teamverpleegkundigen, opleidingsfunctionaris, cliëntenraad, managers, bewonersraad en onze ‘partner in crime’ van Surplus. We begonnen om 9.00 uur dus dat was voor Sander een vroege ochtend vanuit het Zuiden. En stiekem denk je dan ook: als hij maar niet het gevoel heeft voor niets te komen, hopelijk leren wij van en met elkaar!

Het was een goede bijeenkomst waarbij wij (eindelijk) met een aantal mensen dieper de inhoud ingingen. Hoe sta jij tegenover bepaalde claims? Wat vind je daarvan? Wat betekent dat voor ons als organisatie? En daarin had ook mijn ‘partner in crime’ een belangrijke rol. Hij kon vanuit de visie van Surplus kritische vragen stellen, zijn verwondering uitspreken en feedback geven over wat hij zag gebeuren. En zoals Sander aangaf: het is spannend om je vragen te stellen in een nieuwe groep, om je verwondering uit te spreken, maar toch kan soms één vraag, één verwondering al genoeg zijn. En soms gaat het ook om bevestiging of herkenning en erkenning.

Meerwaarde van ‘partner in crime’

EN ik merk dat ik heel erg mijn best doe om niet in de 'kluwen' van de organisatie te komen, dat ik mij bewust buiten bepaalde overlegvormen houd, ik wil mijn blik helder en open houden zonder allerlei ruis van de organisatie. Maar toch ontkom je er nooit helemaal aan, je bent uiteindelijk onderdeel, je gaat relaties aan en hoort en ziet veel. Op sommige momenten ben je dan even te beperkt en heb je oogkleppen op. Je hebt dus ook weer een 'partner in crime' nodig die jouw oogkleppen er soms afhaalt. Een kritische vraag stelt, of jou bevestigd in dingen die jij ervaart, je kan je eigen rol toetsen. En ik zie het ook als mijn verantwoordelijkheid om mijn deskundigheid te vergroten, en die haal ik vooral uit het delen van ervaringen van anderen, kennis die mijn collega's hebben waar ik van kan leren, zien hoe andere organisaties vraagstukken oppakken.

Maar ook voor mensen uit de claimsessie was het goed om van een andere organisatie te horen hoe zij dingen doen en aanpakken en vooral waarom. Soms zijn zij al verder op bepaalde fronten en kunnen zij achteraf zeggen: dit hadden wij anders gedaan. Dat kun je meenemen in je eigen ontwikkeling binnen de organisatie. Zoals bij deze hele beweging draait alles om communicatie: luisteren, doorvragen, het gesprek aangaan en met elkaar leren. Het verhaal achter het verhaal, de vraag achter de vraag. En het helpt om dat met en bij elkaar te doen, mensen van andere organisaties die bij elkaar langs gaan, kritische vragen stellen en hun verwondering uitspreken en daadwerkelijk het gesprek aangaan, leren van elkaar!

Dus ja Sander het is vice versa....ik pleit ook voor [zo een netwerkje](#)!